

Anul acesta, suprafața arabilă a gospodăriei agricole colective „Partizanul Roșu” din comuna Independența, raionul Galați, se va mări cu încă 152 ha. pământ desțelenit. În fotografie: tractoristul Toader Filușcă executând arături adânci de 70 cm. cu un plug „Ilie Pintiile”, tras de un tractor sovietic „Kirov”.

800 m² = 120 hectare

Oamenii au zîmbit îngăduitori. Boltres Cristian, căruia i se discuta cerea de primire în rîndul colectivității.

— Flori. Auzi bucurie — se adresa pe șoptite unul din colectivități, vecinului său de bancă. — De acum nu ti-i mai sfădi cu soacră ta. Li mere sara acas' cu flori și fain frumos în loc de suduit, te o țuca cum il țuca pe Feri, motanul ei al vârgat.

— Du-te n trăznet, măi ghiavole, și-o lasă pe bătrînă cu Feri ei cu tot. Eu alta zic. Să vezi de-acu-ncolo nunți în colectivă. Or să aibă miresele noastre flori întotdeauna, și pe arșiță și pe omăt.

Multe vorbe de duh s-au iscat atunci și chiar mai târziu, pe seama florăriei. Bunii gospodari însă au întezărit în florărie un nou izvor de venituri. Și au avut dreptate. Doi ani mai târziu aveau să se minuneze de ciți bani le aduce această seră construită pe o suprafață de numai cîteva sute de metri.

O zi mohorîtă de iarnă. Acu' ninge, acu' plouă vîrtos. E frig. Un frig ascuțit, pătrunzător. Cit vezi cu ochii pe strada principală din comuna Cristianu, regiunea Stalin, nici țipenie de om. Deodată apăru o tînără robustă, îmbrăcată în alb. A intrat în sediul gospodăriei colective, ducînd cu ea un braț de crizanteme și garoafe multicolore.

— O comandă pentru oraș — răspunde ea voioasă la întrebare. — Sint din sera noastră. Sera colectivei. Dacă vreți, puteți s-o vizitați. Are să vă placă. Sint sigură că are să vă placă.

Avem primule, cinerania, frezia, avem... adică veți vedea acolo.

Cine n-a fost iarna într-o seră de flori și are prilejul, e păcat să n-o facă. O cupolă imensă de sticlă așezată peste o poiană împodobită cu fel și fel de flori, una mai frumoasă, mai gingașă ca cealaltă. Cam așa arată sera colectivității din Cristianu. Înăuntru un miros de parfum nedefinit, care se schimbă la fiecare pas ce-l faci printre sutele de ghivece cu flori. Iată, de pildă, aici delicatele țiclame făcînd pe mindrele, față de crizanteme și begonii. Ceva mai încolo, și pe același raft, gingașele cinerania, roșii, albastre, albe. Cit vezi cu ochii numai flori. În mijlocul lor cite-

va tînere colectiviste care le poartă de grijă: Eugenia Bordeanu, Eleonora Barbu, Ana Staicu și încă citeva. Muncesc vesele și cîntecele lor răsună toată ziua. Șeful echipei este tovarășul Boltres Cristian. Un om înalt, cu privirea blindă și templele albite. Li pui o întrebare despre flori și-ți răspunde ca dintr-o carte cu povești. De fapt, aproape fiecare floare își are legenda ei. Și au acolo 52 de soiuri de flori. Maistru în polenizare, în încrucișările dintre flori, tovarășul Boltres, explică într-una, cu aerul omului îndrăgostit de meseria pe care o practică. Vorbește despre semințele pe care și le procură acolo în seră, despre poleni-

zarea artificială, amintește despre multe alte experiențe, unele reușite, altele încă nu. La prima vedere al

impresia că uită complet de problema cea mai importantă a existenței serel, de rentabilitate. În realitate el cunoaște bine avantajele bănești pe care le aduce sera de flori, la fel ca și contabilul care operează numai cu cifre.

— Pe noi aceste flori ne costă puțin — ține el să precizeze. — Ne străduim însă să coste cit mai puțin. Iată de ce ne fabricăm singuri ghivecele de pămînt, de ce ne luptăm să obținem semințele aici, la noi, de ce ne preocupăm să îngrijim bine florile. În fiecare an, sera noastră produce în afară de flori și răsaturile de roșii, conopidă, pătrunjel, castraveți și alte diferite legume pentru cele 21 hectare de grădină. Aceasta aduce o economie bunicică gospodăriei.

Șeful echipei de florari a scos apol un carnețel în care a început să facă, pe îndelete, o serie de calcule. „Va să zică — începe să socotească el cu glas tare — sera noastră, acum, după ce a fost mărită cu încă o aripă, va aduce gospodăriei un venit anual de peste 200.000 lei. Adică egal cu venitul de pe 120 hectare cultivate cu grâu, aproape dublu față de venitul realizat de pe cele 21 hectare grădină de legume”.

Flori. 800 metri pătrați de pămînt, o seră construită din geamuri și rame de fier, pămînt cu îngrășăminte, vase de flori, apă, sămînță și... colectivității din Cristianu obțin peste 200.000 lei venit anual. Iată un calcul cu adevărat gospodăresc. O realizare cu care colectivității din Cristianu, pe drept cuvînt au de ce se mindri.

N. CREANGA

In larg

În turme, norii curg zănatice...
Prin întuneric cerul plînge.
Țișnește-un fulger, lung, sălbatic,
Și bezna, spintecînd, o frînge.

Și urlă-n jur întreaga mare
Tălăzuind, fluide stînci
Se-nalță cu inverșunare
Și hohotînd, cad iar pe brînci.

Cînd zorii limpezi, cu sfială
Impurpurau obrazii țării
Priveam uitînd de osteneală
Argintul smuls din sinul mării.

NICOLAE BULGARU

Dar nava de pescari, a noastră,
Înfruntă dirz stîhia n larg
Și timpla valului albastru
Izbește ritmic în catarg.

Un gînd și-un dor ne împreună,
Ne răscolesc ființa-n treagă
Și mii de cabluri prin furtună
De țărîmul nostru drag ne leagă.

Mergem cu partidu-n frunte

Doină, melodie veche,
Cîntec fără de pereche.
Cîntă azi cu bucurie,
Viața din gospodărie.
Că ne știu ogoarele
Mîndre, ca și soarele,
Și cresc colectivele,
Cum răsar și stelele.
Țară nouă construim,
Țară nouă piept de munte,
Mergem cu partidu-n frunte.
Frunzuliță foaie jată,
Și s-o știe lumea toată,
Că trăim o viață bună,
Cu belșug și cu lumină,
Cu belșug și drag de muncă,
Și cu tractoare în luncă.

Cules din comuna
Topoloveni
de CONSTANTIN
PIRCALABU

Să ne trăiești, drag partid!

Foicică de negară
Mîndră e a noastră țară
Ca o mireasă gătită
Cu flori dalbe-mpedobită,
Cununată pe vecie
Cu-n voinic de omenie.
Mirele-i al nost' popor
Harnic și chibzuitor.
In uzine și pe ogoare
Ne-a-nfrățit același soare.
Soare cald și luminos
Din neagră noapte ne-a scos.
Mîndre mașini și tractoare
Ne dă clasa muncitoare
Noi smulgem mai multe grîne
Să fie în țară pîne.
Colectiva și tractorul
Ne-au deschis larg viitorul
Și ni-e traiu-ndestulat
Că de partid am ascultat.
Să ne trăiești, drag partid,
In juru-ți toți facem zid!

Culeasă de I. BRAGHEȘ
din comuna Șercaia,
regiunea Stalin

Din brazdele-alăturate, scoatem roade mai bogate

A plecat badea la plug
Nu cu boi ori vaci la jug
Ci cu-n romînesc tractor
Și cu al mîndruții dor.
Tractoru-i bună mașină
Mulțam celor din uzină
Și le dorim sănătate
Și noi tractoare la sate.
Că și noi bucuroși dăm
Din belșugul ce-adunăm.
Cînd ziuica mijește
Badea tractoru-l pornește
Trage plug cu cinci brazdare
Pe unițele ogoare.
Din brazdele-alăturate
Scoatem roade mai bogate

Bogăția holdelor
Bucuria tuturor.
Ară bade, ară bine
Că vin și eu linga tine.
Ți-aduc prinzu-l cu corlița
Și dragostea cu gurița
Cînd tu prinzu-l vei prinzi
Mîndra te va-nlăni
Că și n'preptu-i arde dorul
Ca să are cu tractorul.

Auzită de la MARIA
IONICĂ din Codlea, de
I. BRAGHEȘ

Ce mi-e mie drag acu?

Ce mi-e mie drag acu?
Cîmpu' larg și tractoru'!
Cîmpu-nfrățit fără hat
Șade bine la arat
Ca mîndra la sărutat.
Faină-i viața azi la noi
De cînd timpurile-s noi
De cînd colectivă-n sat
Sărăcia a zburat.
Azi pe a noastre cîmpuri late
Nu-s spinări încovoiate
Peste pluguri aplecate
Nice trudă în zadar
Nici plînsete și amar.
Muncile toate-s ușoare
Cu mașini și cu tractoare.
Și-unde lucrezi cu tractoru'
Car să ai, ca să-ți duci sporul.

Auzită de la PETRU
BIȚA comuna Șercaia,
raionul Făgăraș de
I. BRAGHEȘ

Doina colectivistului

Frunzuliță toi de fag
Doină, doină cîntec drag,
Ai fost leagăn vieții mele
Cînd umblam pe drumuri rele,
Cînd bateau vînturi haine
Și n-aveam pe masă pîne,
Cînd ciocoiul cel hapsîn
Era pe ogor stăpin.

Frunză verde, măr domnesc
Doină, cîntec bătrînesc,
Graiul ți l-am îndrăgit
Cînd poporul oropsit,
Înspre codru își căla
Adăpost de vreme rea.

Frunzuliță de mîlin
Doină, doină, cîntec lin,
Graiul tău fără de seamăn
Azi cu sufletul mi-e geamăn
Că s-au infrățit sub soare

Culegere de
GEORGE BREAZU
comuna Leordeni, regiu-
nea Pitești

Și colindă pe ogoare
Pe ogoarele unite
De țărani liberi muncite
Și brazdate de trastoare
Să ne-aducă-mbelșugare.

Frunzuliță matostat
Doină, cîntec dezmiardat
Graiul tău mă poartă azi
Peste culmile de brazi
Și-mi duce gîndul suvoi
Peste plaiul vieții noi,
Unde înfloresc în zori
Anii noștri viitori.

Frunzuliță foi de fag
Doină, doină, nume drag,
Melodia ta, duioasă
Cîntă viața luminoasă
Ce-nflorește peste tot
Și sporește-al holdei rod,
Cîntă munca roditoare
Infrățită pe ogoare
Și belșugul ce ne-adastă
In gospodăria noastră.

Cules de G. BREAZU
com. Leordeni, regiunea
Pitești

Colectiva e stăpină...

Foaie verde de trei flori
Ciobănaș sint la miori.
Cînd dă cercănel la lună
Cîngătăii *) toți răsună
Și pornesc către izvoare
Să-mi pasc turina pe răcoare.
Dimineața jos la stînă
Curge laptele fintînă
Lapte dulce, albior
Pentru omul muncitor.
Mîndru is că-s la mioare
Că acuma frățioare
Colectiva e stăpină
Și ne brînză și ne lină.

*) Cîngătăi = clopoței.

Auzită de la HINT RO-
MULUS Valea Singior-
giului-Hunedoara de ION
MARINESCU

Bine-i în gospodărie!

Tot am cîntat de urit
Și de greu cît am trăit
Tot am cîntat de necaz
Și de greu cît l-am tras.
Da-i bugăt¹⁾ cît am cîntat
De amar și supărat
Și bugăt cîntai de jele

1) bugăt = destul.

Strigături

Frunzuliță și-o sipică
Mîndra mea e mitifică,
Dar la muncă-n colectivă
Nu-i stă nimeni deopotrivă.

Frunzuliță ca șofranul
Multe zile are anul,
Dar eu în gospodărie
Am adunat... peste-o mie.

La Ion al lui Pană Lesne,
Crește grîul pin' la glezne.
Din răzor pină-n răzor
Șapte care cu mohor.
Iar la noi la colectivă
Crește grîul pină-n grindă.
Dintr-un spic
Umpli-un mertic.

Cules de
ION CRUCEANA
din satul Ciobani, raionul
Codlești, regiunea Pitești

Cu necazurile mele,
De-amu²⁾ sosi vremea mea
Și n-oi mai cînta așa,
C-oi cînta de bucurie
Bine în gospodărie.
Chiui-oi și-oi cînta
Că mi-i dragă viața
Cînta-voi și-oi chiui
Că mi-i drag tare-a trăi.

2) amu = acum.

Auzită în Văleni, Tg. Lăpuș,
de CHIRA VERA—

Cîntă tare lăutare

Foaie verde iasomie
Hai să cîntăm, măi Ilie,
C-am scăpat de sărăcie,
Munca noastră în comun
Ne făcu traiul mai bun.

Cîntă tare lăutare
Să se-audă-ndepărtare
Că astăzi la noi în sat
Are nuntă-un fost argat
Care mai de mult n-avea
Nici apă după ce bea,
Iar acuma dînsul are
Casă frumoasă și mare,
Pătulul plin de bucate
Trej porci și vacă cu lapte.

Auzit la o nuntă în satul
Noaptes, raionul Curtea de
Argeș, de VASILE ISPAȘOIU

Sărăcie, te-am curmat

Sărăcie, sărăcie!
Mult ai stat în căsule,
Mult ai stat la noi prin sate,
Să te ținem tot în spate.
Dar a venit ziua mare
Și te-am scos fără cruțare,
Și te-am scos în drumu mare,
Ca să fugi cu pasul tare,
Și să mergi cît vezi cu ochii
Unde ți-i găsi tu frații.
Că noi toți ne-am luminat.
Și de tine am scăpat,
Colectivă am format,
Sărăcie, te-am curmat.

Cules de STANCIU IOAN
în comuna Gheja, raionul
Luduș, reg. Cluj

Nu de mult, am primit o scrisoare. N-am înțeles de la început, cine o trimisese. Iar iscălitura „un recitator amator” nu-mi putea desluși prea mult. Dar, pe măsură ce înaintam în citirea ei, simțeam că un nume oarecare, așezat după punctul final, n-ar fi fost mai lămuritor decât specificarea calității de „recitator amator”. Dar, cum problemelor ridicate în scrisoare li se cuvine un răspuns, să încercăm a-l reda mai jos:

„Până nu de mult la noi în sat, doar învățătorul se suia pe scenă și recita, din când în când, o poezie de Eminescu sau de Coșbuc. O recita bine, într-adevăr, că omenii îl ascultau furați de melodia versului și a vocii. Dar mereu era aceeași melodie, același interpret. Și ne-am gândit noi cu toții, ne-am socolit că n-ar fi rău să mai învețe și alții arta asta a recitalului de poezii. Și a învățat un tânăr muncitor o poezie, altul o alta. La o serbare — emoționat și cu vocea strângulată — un flăcău a dat glas versurilor lui Vlahuță „Minciuna stă cu regele la masă”, iar o fată a încălzit sala cu imaginile minunatei poezii a Mariei Banuș „Ție îți vorbesc Americă”. Publicul a aplaudat eforturile flăcăului și reușita fetei. Asta le-a dat curaj. La o altă serbare, fata a interpretat „Dușmancele” de Coșbuc, iar băiatul a pregătit „Mărul de lingă druș” de Mihai Beniuc. Învățătorul nuncea cu ei și reușise să le stărnească o mare dragoste pentru poezie. Dar fata s-a măritat și a plecat din satul nostru, iar băiatul a plecat și el la armată. Rămăseera iar satul fără recitatori. Ce era de făcut? Ne-am adunat atunci mai mulți și am format un colectiv. Făceau parte din el cîțiva utemiști, dintre care unul era brigadier de cîmp la G.A.C., altul lucra la ferma de vaci, o fată, abia ieșită de pe băncile celor 7 clase, se pregătea să intre ca muncitoare la cooperativa de covoare din satul nostru, iar o alta era îngrijitoare la creșa de copii. Fiecare dintre ei iubea poezia, dar nu știa ce anume să aleagă pentru a recita în fața publicului. Ne-am gândit atunci, și noi cei cu timplele ninse de

Lectori și cursanți ai Universității populare din Mușetești, raionul Curtea de Argeș, consultînd planul de învățămînt.

O SCRISOARE

ani, dar cu inima întinerită de bucuria vieții noi din țara noastră dragă, să le dăm o mîină de ajutor. Și s-a născut colectivul de recitatori cu încă trei oameni. Bine-i oare?”

Cum să nu răspundem un „da” categoric? Un colectiv de recitatori într-un sat, iată o inițiativă minunată. Și dacă în acest colectiv se află fele și băieți, tineri și vîrstnici, desigur că repertoriul de poezie își va găsi întotdeauna omul cel mai potrivit, care să-l interpreteze. Nu se va putea întimpla ca un bărbat înalt și mustăcios să-și aleagă, de pildă, „Balada unui greier mic” de Topirceanu, iar o fată firavă să dea glas „Scrisorii a III-a de Eminescu”. Este sigur că recitatorii se vor consulta între ei și își vor distribui poeziile, după aceleași criterii după care se fac distribuțiile într-o piesă de teatru. Mă gândesc cu cît haz va recita un bătrîn nucaliț cronicile rîmăte ale lui Florin Iordăchescu, și cu cîtă gingășie vor fi rostite de o tînară versurile de dragoste ale Ninei Casian. Și încă ceva. Așa cum alegerea unei piese de teatru se face în funcție de necesitatea prezentării unei anumite teme, și în alegerea repertoriului de poezie se obișnuiește să se țină seama de tematică. Volumele de versuri ale poezilor clasici și contemporani, străini sau români, se află în rafturile bibliotecilor. Revistele și ziarele publică ne-nunțate poezii, dintre care recitatorii pot alege pe cele mai frumoase, pe cele mai potrivite momentului cînd vor să le spună.

Cu cît repertoriul va fi mai variat, cu cît interpretării vor fi mai mulți, cu atît pe aripa versului va cobori în conștiința spectatorului mai multă învățătură, mai mult avînt, mai multă dragoste pentru tinerețea patriei și bijuteria muncii, mai aprigă ură împotriva celor care ar cuteza, cu dușmănie, să ne lovească.

Și cu cît recitatorii aceștia se vor consulta între ei, nu numai în privința repertoriului ci și a interpretării lui, cu atît nu vom avea ocazia să asistăm la penibile momente cînd celui de pe scenă i se „sparge vocea”, i se bălăbănesc slingaci brațele, i se năută centrul de echilibru de pe

picior pe altul. O spune, de altfel, și autorul scrisorii.

„Cînd am luat să recit un fragment din poezia lui Eugen Jebeleanu „Lidice”. — povestele mai departe autorul scrisorii — m-am informat întîi unde vine satul acela pe care hitleristii l-au ras de pe fața pămîntului, cum s-au întîmplat acolo evenimentele. Apoi, pătruns de ură pentru asasinii, și convins că lupta noastră a tuturor va împiedica pentru totdeauna repetarea unor asemenea grozăvii, m-am apropiat mai mult de imaginile sugestive cu care poetul a zugrăvit oamenii și locurile acelea. Astfel, cînd a fost cazul să apar pe scenă totul îmi era familiar, cunoscut, de parcă eu însumi fusesem la Lidice și scriesem apoi poemul”.

Această totală identificare a recitatorului cu autorul, este — de cele mai multe ori — cheia reușitei în interpretare, pentru că, firesc, cel care își rostește cu convingere gîndurile izbutește să-l convingă și pe ascultător. Iar dacă la aceasta se adaugă o ținută îngrijită, o folosire rațională a gesturilor (o ridicare a minii sau o mișcare a capului pot sublinia uneori cu succes o frază) și a mimicii (fața recitatorului ride sau e tristă, după cum glasul lui se modelează pe tiparul versului), aplauzele spectatorilor sînt, fără îndoială, asigurate.

★

Dacă am transcris aici fragmente ale scrisorii primite, precum și gînduri iscate de citirea ei, este pentru a fi utile și altora care se simt atrași să urce pe scenă să-și unduiască pe strunele versului, melodia glasului.

LIANA MAXY

Emisiunea locală

„Aici stația de radio care Răzvad. Transmitem emisiunea locală”.

Seară de seară, în peste 1.200 de case din comunele Valea Voievozi, Răzvad și Gura Ocniței se aude glasul crainicului. Cetățenii se strîng în jurul difuzorului pentru a asculta noi vesti din satul lor sau de prin satele vecine.

Stația de radioficare este condusă de patru fete tinere. Să vi le prezentăm: Valeria Ciulei este redactor, Florica Vișan, Steliana Mihălăchioiu și Valeria Stoicică sînt operatoare și asigură bunul mers din punct de vedere tehnic al stației. Adesea Florica Vișan mai este folosită și dept crainică.

Acum, după ce am făcut cunoștință cu cei care dau glas stației, să vedem și ce se transmite. Planul lunar este bine alcătuit avînd emisiunile strîns legate de actualitate. Un loc important îl ocupă problemele privind transformarea socialistă a agriculturii. Astfel pot fi ascultate emisiunile periodice: „Pășesc alături de cei mulți” și „Fruntași ai recoltelor bogate”.

Prima dintre aceste emisiuni urmărește cum se dezvoltă întovărășirea agricolă, dînd numele celor care s-au mai înscris și arătînd ce anume i-a determinat să facă acest pas. Astfel sînt popularizate regulat realizările obținute de întovărășii, realizări care constituie motivul principal ce i îndeamnă pe oameni să păsească pe această cale. Emisiunile agitatorice și au dat din plin contribuția la întreaga muncă politică desfășurată în comună pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Documentele Plenarei C.C. al P.M.R. din decembrie și în special problema porumbului de siloz a constituit subiectul multor articole transmise prin stație. La microfon și-a spus cuvîntul și tovarășul Emanoil Savu, directorul gospodăriei agricole de stat din Răzvad, care a arătat, printre altele, că anul acesta suprafața pe care o vor cultiva cu porumb-siloz va fi mărită de la 100 la 212 hectare.

O emisiune utilă și apreciată de ascultători este „Statul agronomului” în cadrul careia vorbește tehniciana agricolă Maria Băleanu.

Responsabila stației, Valeria Ciulei, se îngrijește ca programul local să fie

cît mai bogat și mai variat. Doctorii Doina Ionescu și Ion Cernoju dau sfaturi și pe această cale cetățenilor din cele trei comune, iar cadrele didactice tin conferințe la stație despre educarea tineretului. Tăranii muncitori află prin glasul difuzoarelor ce cărți noi au sosit la bibliotecă. Liția Mihai, bibliotecara din Răzvad prezintă adesea la microfon recenziile unor cărți cum sînt de pildă „Bărăgan”, „Neamul Jurbînului”, „Cu un ceas mai devreme”, „Satul de lemn” etc.

Stația de radioficare — armă puternică de agitatie — are menirea de a populariza realizările, de a contribui la educarea socialistă a oamenilor muncii, dar în același timp ea are datoria de a milita pentru înlăturarea lipsurilor.

Emisiunilor din Răzvad li s-a imprimat un spirit combativ. Astfel, în cadrul rubricii „Ar fi bine dacă...” sînt criticate o serie de lipșuri ale sfatului popular, ale cooperativei, precum și ale cetățenilor.

În luna decembrie s-a transmis articolul intitulat „Un colectiv de conferențieri cu activitate slabă”. Articolul analiza cu multă atenție cauzele care fac ineficace activitatea conferențierilor din comuna Răzvad, arătînd că expunerile sînt searbede, lipsite de exemple concrete locale și nu sînt legate de sarcinile economice care stau în fața oamenilor muncii din comună.

Buna orientare a emisiunilor transmise de stația de radioficare din Răzvad se datorește comitetului comunal de partid, (secretar tovarășul Aurel Burlan) care îndrumă cu atenție, atît alcătuirea planurilor cît și munca responsabililor stației. Calitatea materialelor transmise a făcut ca sătenii să aprecieze din ce în ce mai mult emisiunile locale. Seara, timp de o jumătate de oră, atenția le este îndreptată spre difuzor.

Dar munca celor patru tinere nu se termină odată cu încheierea emisiunii locale. Unele rămîn să supravegheze stația care retransmite programul posturilor centrale de radio, iar Valeria Ciulei pleacă prin comună pentru a culege materialul destinat viitoarei emisiuni.

A. CROITORU

Cîntări în borangicuri aurii...

Lin, ziua în inelu-i de lumină se stinge-acum, topîndu-se-n amurg. Căminul cultural.

Un plop se-nclină și-mi dă binețe-n poartă

Blinde curg prin ușile înalte, larg deschise, cîntări în borangicuri aurii. E corul colectivei — sînt înscrise în glasul lui șirag de bucurii. Pășesc în sală.

Înima îmi sună ca o vioară nouă sub arcuș. E agronomu-aici, și fata brună, și prisăcarul tînor, Stăvărș. Poartă-agronomu-n minile vinjoase mireasma griului înșămîntat sub brazdele rotunde și mănoase desfășurate-n șir netulburat. Și fata, cu îmlădieri încete — sinziană-a păsăretului zglobiu — aduce gingășie, iar în plete steluța unui fulg alb-argintiu. Ce sprinten cîntă corul.

Prisăcarul cu vocea-i bărbătească în tumult încheagă armonii, stăpin pe darul de miere și de faguri.

Stau, ascult cum suie-n piepturi noua melodie. Colectiviști, din cîmpuri, din livezi aduc aici a muncii mărturie de o topecă în cîntec să-ntrezezi prin dantelarea notelor frumoasă vremea de azi, un'tul rod sporînd și zîmbetul bucatelor pe masă și îndrăznețe visuri înflorînd.

ADRIAN BELDEANU

Un grup de colectiviști din echipa căminului cultural din comuna Mihail Kogălniceanu, raionul Tulcea, repetînd un nou program artistic

CE NE-A ÎNVĂȚAT LOTUL DEMONSTRATIV

Lotul demonstrativ e locul unde știința și practica agricolă se întalnesc. Cunoștințele dobândite la casa-laborator a gospodăriei și-au găsit aici o confirmare din cele mai izbutite. Auzeam cîndva pe unii vorbind: „De ce trebuiesc altele experiențe? Producția să meargă”. Dar a obține o producție mare — și nu știu dacă e un singur colectivist neinteresat în treaba asta — fără să experimentezi, e ca și cînd ai merge legat la ochi pe un teren necunoscut.

Care e scopul lotului experimental? I. Să găsim cu ajutorul lui posibilități noi, adaptate la condițiile locale de climă și sol, pentru mărirea producției vegetale.

II. Să interesăm majoritatea colectivștilor în această direcție.

Cum am răspuns celor două obiective se va vedea din cele ce urmează.

Porumbul a avut ca plantă premergătoare griu de toamnă. S-a făcut arătura de toamnă la 20 cm., s-a însămînțat la 13 aprilie cu semînța de porumb, la adîncimea de 8 cm., dînd 16 kg. sîmînță la hectar (aceasta asigură 30.000 plante). Rîsărirea (la 18 aprilie) a fost uniformă și fără goțuri. S-au dat îngrășăminte bacteriene la însămînțare și 300 kg. superfosfat înainte de prima cultivație. S-au făcut patru prașile după care au cazut ploii. Ca lucrare suplimentară s-a aplicat polenizarea artificială. Recoltarea s-a făcut la 15 octombrie și s-a obținut o producție de 7.600 kg. știuleți la hectar. S-ar fi obținut și mai mult dacă am fi făcut arătura de toamnă mai

adîncă. Aceasta e prima învățătură, iar prima măsură a fost că pe lotul din acest an arătura s-a făcut la adîncimea de 32 cm.

Și acum un mic calcul economic. Pentru lotul demonstrativ de porumb s-a consumat un număr de 11,25 zile-muncă mai mult față de cultura mare (socotite pentru 1 ha.), ceea ce înseamnă o cheltuială în plus de 450 lei, aceasta însă la un spor de recoltă de 2.000 kg. la hectar. Pentru o tonă de porumb se cheltuiesc, așadar, 225 lei. Demonstrația aceasta o înfățișăm îndeosebi celor care afirmă că lotul experimental cere un mare volum de muncă, care nu-i plătită pînă la urmă.

La sîcfa de zahăr rezultatele sînt și mai grîitoare. Am însămînțat (în ogor de toamnă) cu semînța de zahăr, după care terenul a fost tăvălugit și grăpat cu grapa de mărăcini. Sîmînța a fost umezită, înainte de însămînțare, după care, pentru a trece mai ușor prin tuburile semînătorii, a fost prăfuită cu cenușă. Aceasta îmbogățește, totodată solul cu potasiu, îngrășămint foarte necesar acestei culturi. S-au executat lucrările cunoscute și trei prașile în aceleași condiții de climă și sol ca și la porumb. Densitatea 8—10 plante la metru pătrat. Recoltarea s-a efectuat între 10—16 octombrie obținîndu-se o producție de 52.000 kg./ha. S-au consumat 68 de zile-muncă, față de 65 de zile-muncă cîte au fost necesare în cultura mare unde s-a obținut o producție medie de 35.000 kilograme la hectar. Nu mai e

nevoie să demonstrăm, cred, avantajul. La floarea-soarelui, producția obținută pe lotul demonstrativ a întrecut cu aproape o jumătate de tonă pe cea din cîmp. Trebuie precizat, cînd vorbim de toate acestea, faptul că nici una din culturile de pe loturile demonstrative n-a fost irigată.

Anul acesta se va acorda loturilor demonstrative o atenție sporită. Ele nu vor mai fi dispartate, cum au fost, ci unite, pentru a ușura astfel supravegherea. Colectiviștii care muncesc pe loturile demonstrative vor fi scutiți de orice alte sarcini pentru a se ocupa exclusiv de treaba asta. Ei vor putea să realizeze același număr de zile-muncă pe care-l fac cei din cîmp.

Cercul agrozootehnic ne ajută foarte mult în calificarea celor care lucrează pe loturile demonstrative.

Anul trecut n-am dat cantități satisfăcătoare de îngrășăminte pe loturi. Le vom asigura din timp în acest an. De asemenea, cu toate greutățile legate de procurarea apei, vom lua măsuri pentru ca ea să nu lipsească culturilor.

Și în sfîrșit, ca o încununare a succesului de care se bucură problema loturilor demonstrative, în acest an suprafața lui va fi de 40 ha., el cuprînzînd în afară de culturile amintite și o parcelă de porumb siloz.

Ing. agr.
MARCEL DANIELESCU
din G.A.C. „Vasile Roaită”
satul Oprîșănești, regiunea Galați

Tineri colectivști de la G.A.C. „Pionierul”, comuna Ionul Galați, cercetînd la microscop, sub îndrumarea Ioan Șerb, semințele de porumb

Colectiviștii din Ozun, Regiunea Autonomă Maghlară, merită, fără îndoială, toată lauda pentru producția de lapte realizată în ultimii ani. De pildă anul trecut s-au obținut în medie 3.000 litri pe cap de vacă furajată. Numai îngrijitorul Ignat Sighiartu a realizat de la cele 10 vaci pe care le are în primire, peste 35.000 litri de lapte.

Dacă ținem seama că din cele 360 hectare cîte a avut anul trecut gospodăria, 51 de hectare au fost cultivate cu plante furajere, iar 104 hectare s-au rezervat pentru fineață, s-ar putea presupune că zootehnia este principala sursă de venituri a gospodăriei colective din Ozun.

Și totuși... Cu toată producția bună de lapte, cu toată suprafața mare de pămînt destinată bazei furajere, sectorul zootehnic este departe de a fi principala sursă de venituri a gospodăriei. În anul 1955, bunăoară, venitul gospodăriei se ridică la 200.000 lei, din care partea sectorului zootehnic a fost de 53.531 lei, adică circa 26 la sută. Anul trecut, la un venit de circa 630.000, sectorul zootehnic a adus 130.000 lei, ceea ce înseamnă cam 20 la sută. Prin urmare, în decurs de cinci ani, venitul din sectorul zootehnic în loc să crească pe măsura sporirii venitului global, a scăzut.

Există condiții de dezvoltare a creșterii animalelor în Ozun? „Există, și încă foarte bune!” — răspund colectivștii. Anul trecut, din cei 130.000 lei realizați de sectorul zootehnic, 70.000 lei, adică peste 50 la sută, provin din vânzarea laptelui de vacă. Aceasta înseamnă că cele 24 vaci cu lapte au produs mai mult decît tot restul sectorului zootehnic. Dar din aceste cîteva date foarte grăi-

toare mai rezme: la o suprafață de 51 hectare, din cîmp, bazei tehnice care are, 186 oi, nesatisfăcătoare? Tot suprafața de la numărul mică (2 hectare) Deci dezvoltarea, se impun. Pe de altă parte, sporită nu

Pe tem

feței de teren tăii furajelor de cost pe to întimplat, de animale ar fi trecut (și ex și porcinele, adus veniturii vaci? Venitul ar fi fost de

Se spune, și lungul anilor, tea locului p faza de coacc cumpărării ac alte părți. Da junge în faza constatată că p

La gospodăria agricolă colectivă din Gimbașani, reg. București, Ing. Olga Florescu vorbește colectivștilor despre selecționarea semințelor de porumb

MIHAIL ȘOLOHOV

PĂMÎNT DEȘTELENIT

Fragment din volumul II

Polovțev și Liotiovski se instalaseră din nou în odaia cea mare a lui Ostrovnov și de patru zile locuiau în ea. Veniseră în zori cam la o jumătate de ceas după ce Razmiotnov, care din grădina învecinată supraveghea casa lui Ostrovnov, căscă pentru ultima oară. Se ridică și porni agale spre casă zicîndu-și în gîndul său: „Multe drăcovenii îi mai vin și lui Semion în cap! A cîta zi ne tirim prin colauri străine ca niște hoți de cai ori niște tilhori de la drumul mare, ne ascundem, nu dormim nopți în șir, și toate astea fără nici un rost! Și unde mă rog sînt bandiții ăștia? Stăm de straaj și păzim umbrele noastre... Ar fi bine să grăbesc pasul că te pomenești că se scoală vreo muiere să-și mulgă vaca, dă cu ochii de mine și împinzește pe urmă tot satul: „Razmiotnov se-ntoarce acasă cu noaptea n cap! Care-i muierea ceea de i-a făcut somnul atît de dulce și l-a-ncălzit atît de bine că abia în zori s-a-ndurat să se dezîpească de ea?” Toți or să-nceapă să-și scarpine limbile, să-mi știrbească autoritatea... Gata! Treaba asta trebuiește terminată! Să lăsăm G. P. U-ul să prindă bandiții și să nu luăm asupra noastră îndatoririle cekîștilor. O noapte-ntrăag am stat culcat în grădină, m-am tot holbat, mai-mai să mi iasă ochii din cap și mă-ntreb acum: Ziua, la treabă, mai sînt oare bun de ceva? Ce să fac? Să picotesc acolo la masă în sovietul sătesc? Să mă vadă oamenii cu ochii rașii și umflați? Parcă îi aud spunînd: „A umblat diavolul haihui toată noaptea și acuma stă și cască taman ca un dulău hămesit!” Și iarăși mi se subminează autoritatea...”

Chinuit de indoieli, ostenit după o noapte nedormită, convins aproape de inutilitatea urmării întreprinse, Razmiotnov intră pe furiș în curte și chiar în pragul casei dădu cu ochii de maică-sa care ieșea din tindă.

— Eu sînt maică — zise Andrei rușinat, încercînd să se strecoare-n tindă.

2

PĂMÎNT DEȘTELENIT

Bătrîna însă îi tăie drumul bombînd cu asprime: — Văd că ești tu. Doar nu sînt oarbă! Nu crezi Andriușa c-ar fi timpul să isprăvești cu hoinărelele pînă-n zori? Nu mai ești flăcăiandru, vremea peștitului s-a dus. Ar putea să-ți fie cit de cit rușine de maică-ta și de lume. Insoară-te odată și basta! Ajunge!

— Să mă-nsoară chiar acum, ori să mai aștept pin-la răsăritul soarelui? — întrebă Andrei cu răutate.

— Lasă soarele să răsară de trei ori și tot de trei ori să apună, iar la al patrulea răsărit insoară-te, nu te zoresc, — răspunse bătrîna cu toată seriozitatea, nelînd în seamă parcă gluma răutăcioasă a lui Andrei. — Ai milă de bătrînețele mele! La vîrsta mea imi vine tare greu să mulg și vaca, să fac și de mincare, și rufele să și le spăl, și de livadă să am grijă, și-n gospodărie să trebăluiesc. Cum de nu le-nțelegi tu toate astea băiete? Știi doar bine singur că-n gospodărie nu miști un deget. Ce fel de ajutor imi ești? Nici apă nu aduci măcar. Mîنینci în grabă și fugi la slujbă de parcă ai sta la mine cu chirie, ori ai fi străin în casă... Numai de porumb ai grijă. Ca un băiețandru îți tot găsești de lucru cu ei. Treabă bărbătească e asta? De n-ar fi Niurka să mă ajute, de mult aș fi căzut la pat! Ai orbul gînilor de nu vezi că nu-i zi de la dumnezeu să nu vină, draga de ea, ba să-mi mulgă vaca, ba să prășească livada, ba să mă ajute cu te miri ce! Fată mai inimoasă ca ea nu găsești în toată stănița! Te mîنینcă dîm ochi și tu nu vezi nimic! Ai orbit din pricina hoinărelii! Ia zi, pe unde te-a mai purtat necuratul? Uită-te la tine: plin de scaieți, ca un ciine vagabond! Apleacă puțin capul, of, necazul meu necaz! Pe unde-ai umblat, pe unde te-au tîvălit?... Bătrîna puse mina pe umărul fiului, apăsînd-o ușor, silindu-l să se aplece, și cînd Andrei lăsă capul mai jos, smulse cu greu din ciuful lui încăruntit un boț de scaieți de anul trecut, uscați și înfiți cu inverșunare.

Andrei se îndreptă de spate, apoi zimbi privind drept în obrazul mamei care se uita la el strîmbîndu-se cu scîrbă:

— Să nu crezi ceva rău despre mine, măicuțo. Nu bucuria, ci nevoia m-a silit să mă tîvălesc în scaieți. Deocamdată, pentru dumneata treaba asta pare ceva de neînțeles. Mai țirziu însă, cînd va veni vremea, ai s-o înțelegi. Iar în ce privește Insurătoarea, termenul dumitale de trei zile și trei nopți e cam mare: miine chiar îți o aduc pe Niurka în casă. Bagă însă de seamă măicuțo, dum-

PĂMÎNT

neata și-ai ales-o ca noră, tu nu aud scandaluri. Cit dînsup sub același acoperiș. Mă cum nu mă calce cineva pe bătă să dorm măcar un ceas înă Făcîndu-și cruce, bătrîna — Ei, slavă domnului că milă de bătrînețele mele! Du iar eu pentru gustare am să un pic de smîntînă. Nici nu pe care mi-ai pregătit-o!

DAREA DE SEAMĂ - BILANT ȘI PUNCT DE PLECARE

pină în faza de lapte-țeară pentru a nu mai vorbi de porumbul furajer, care putea fi cultivat fără nici o grijă încă mai de mult. Pământul gospodăriei este bun. Dovadă sînt recoltele realizate: la grâu 2.070 kg la hectar, orzoaică 2.100 kg, seacă 2.300 kg, iar la cartofi 16.000 kg la hectar. Pus doar pentru încercare (5 hectare), porumbul hibrid a dat 4.700 kg. Știuleții la hectar, iar porumbul de siloz a dat 20.000 kg. Te prinde mirarea însă cînd tovarășul Imre Ioan, contabilul gospodăriei arată că anul trecut din cele 51 hectare cultivate cu plante de nutreț, gospodăria a semănat doar 3 hectare cu porumb pentru siloz. Se pune însă întrebarea: Ce vor face colectivștii din Ozun pentru dezvoltarea șeptelului în spiritul Plenarei C.C. al P.M.R. din 3-5 decembrie 1959? La această întrebare ne răspunde tot tovarășul Imre Ioan. După unele prevederi, gospodăria va mări numărul vacilor cu încă 15, al oilor cu 70, iar al scroafelor de prăsilă cu 9 capete. Rezultă de aici o anumită preocupare, deși nu pe măsura posibilităților. În ce privește îmbunătățirea bazei furajere, se constată și în acest an lipsă de curaj și inițiativă, în lupta pentru

De curînd consiliul de conducere al gospodăriei agricole colective „Pionierul” din comuna Lascăr Catargiu, regiunea Galați, a înfățișat adunării generale a colectivștilor, darea de seamă asupra activității sale pe anul care a trecut.

E un eveniment remarcabil. Se amintesc succesele, dar și greșelile, se arată ce nu s-a făcut, dar se poate face, se iau hotăriri. Cu un cuvînt se învață. E cea mai bună lecție din timpul anului. Fiecare colectivșt poate să pună aci întrebări și din răspunsuri să învețe. De pildă:

Cum a muncit consiliul?

Darea de seamă și discuțiile relevă: președintele, Costică Nastasia, e autoritar, energic, bun organizator. A luptat pentru dezvoltarea economică a gospodăriei. A mobilizat colectivștii în acțiunea de contractare cu statul a unor cit mai mari cantități de cereale. Participă regulat la cursul agrozootehnic cu întreg consiliul și are calificativul „bine”. Sînt încă multe de spus. I se atrage însă atenția că ia uneori hotăriri de unul singur uitînd să se sfătuiască cu membrii din consiliu pe care, de asemenea, uită adesea să-i controleze în muncă. Petrichi Botezat a condus cu pricepere sectorul zootehnic, organizînd aici o evidență riguroasă. Ion Pelin, vicepreședinte al gospodăriei, e un om capabil, dar cam repezit. Să ia aminte!

În adunare, critica, după cum se vede, se deslășoară fără toleranță. Președintele și alții din consiliu au fost realeși. Staș Paraschiv a muncit slab și brigada l-a de care răspundea a dat rezultate nesatisfăcătoare. El n-a mai fost reales, ci înlocuit cu unul mai vrednic. Și Gh. Ușurelu a fost înlocuit. Consiliul de conducere ține în miini destinele gospodăriei. Cei care fac parte din el trebuie să fie unul și unul.

Preocuparea nr. 1: mărirea producției...

Anul trecut colectivștii au arat o parte din izlaz mărînd astfel suprafața cultivabilă cu încă 24 hectare. Au făcut sau nu o treabă gospodărească? Desigur. Izlazul dă o producție subașteptări și el nu mai poate fi lăsat în această stare. Colectivștilor de la „Pionierul” le place să se uite pe unde calcă. Înainte, oamenii se mulțumeau aici cu puțin. Colectivștii vor să scoată avuția și din piatră seacă. Au cîteva zeci de hectare de dealuri. Au început să le desfunde arîndu-le la 60 cm. Vor mai planta în anul acesta încă 10 hectare cu viță de vie. Venitul scontat: peste 300.000 lei. Au plantat pe coastă 40 hectare cu pomi. (Vor intra pe rod în 1961). În 1960 vor mai planta încă 20 de hectare. Anul trecut,

ca urmare a aplicării regulilor agro-tehnice, s-au realizat depășiri de producție la porumb, orz, ovăz.

Ferma de bovine a crescut anul trecut de la 192 de capete la 223. Gospodăria a pus la îngrășat și valorificat în primăvară 14 boi de pe urma cărora s-a încasat 56.400 lei. Au fost valorificați de asemenea și un număr de 67 de porci, care au adus în casa gospodăriei 64.710 lei. Ramura zootehnică a adus un venit total de 206.000 lei. Anul acesta el va fi mai mult decât dublu. S-au și pregătit mărînd cantitatea de porumb siloz de la 230 tone la 450 tone.

În 1959 s-a vărsat din venitul global la fondul de bază al gospodăriei suma de 250.000 lei. Fondul de bază a atins azi 3.208.000 lei.

...dar și cu ce cheltuială se obține

Calculul economic arată:

În 1959 s-au consumat la G.A.C. „Pionierul” doar 12 zile-muncă la tona de grâu și 17,5 zile-muncă la tona de porumb. Aceasta e una din sursele ieftinirii producției. Pentru 1960 adunarea generală a hotărît o economie de 30.000 zile-muncă pe întreaga gospodărie. În 1959 s-au realizat construcții ieftine. Aceasta e o altă sursă. Un grajd pentru 100 capete vite a costat 38.192 lei (cînd putea să coste 110.000 lei), iar o magazie 5.808 lei. Și pătulul de porumb a costat ieftin. La ele s-au folosit în bună măsură materiale locale, iar învelișul e din mănunchiuri de stuf. Sînt aspectuoase și destul de trainice. Anul acesta vor ridica încă o magazie și un grajd după aceleași

procedee. Din propriu indemn colectivștii muncesc voluntar pentru gospodăria lor colectivă cînd situația o cere. Ei au strîns vara trecută snopii de grâu de pe o suprafață de 300 hectare, au curățat izlazul, au muncit pe șantierul de desecări din comuna vecină, dizlocînd fiecare cite 8 metri de pămînt.

Contractările cu statul, sursă principală de venit

Aproape o jumătate milion venit a încasat anul trecut gospodăria colectivă „Pionierul” livrînd statului cereale pe bază de contract. Ea a respectat cu strictețe obligațiile contractuale. Adunarea generală a hotărît să sporească în acest an cantitatea de grâu contractat cu încă 27.000 kg., pe cea de porumb cu 116.000 kg., de floarea-soarelui cu 100.000 kg.

Gospodăria colectivă a realizat în acest an pentru prima oară un venit global depășînd suma de un milion de lei. Mergînd pe aceeași cale, ea are posibilitatea (așa arată de altfel și calculele) să realizeze în acest an venitul de mai sus numai din sectorul vegetal. Cu toată seceta care a dijmuit în anul trecut producția, bunăstarea colectivștilor a crescut. Neagu Mitriță a primit anul trecut cereale (peste un vagon) alte produse și bani totalizînd peste 35.000 lei. 15 colectivștii printre care Ionel Ibrim, Dumitru Rusu, Vasile Grigore, și-au construit, cu ajutorul colectivei, case noi, iar alții ca Neculai Dragomir, Vasile Urdă, Ilie Lepădatu și-au cumpărat aparate de radio, mașini de cusut și... motoarele.

G.A.C. „Pionierul” e din an în an tot mai puternică. Faptul acesta l-a arătat cu prisosință darea de seamă dezbătută de curînd în adunarea generală a colectivștilor.

V. TOSO

Folosind resursele locale la construirea unui grajd, colectivștii din comuna Lascăr Catargiu, reg. Galați, au realizat o economie de peste 85.000 lei.

grâu, ra-agronom

INIȚIATIVA PODĂREȘTI

ra și anu- en de 360 sint des- ector zoo- ci cu lap- ri, este atisfă- recunosc: raportată destul de o familie), uj zootah- osebit aici. ujeră poate rea supra-

omice

orirea cali- ea prețului Ce s-ar fi numărul de șlă de anul ități), dacă șările ar fi fermei de l zootehnic 1.000 lei.

făcute de-a că prin par- ajunge în necesitatea s furaj din mbul nu a- deplină, s-a bine ajunge

CI. MUNTEANU

JIT 3

să te ai bine cu ea și să și cu trei uieri pot trăi înt om de înțele, numai să um, dă-mi drumul în casă, u.

o parte: ninte și te-a învățat să ai meu, du-te fiule și te culcă, blinele. Am pentru tine și -ți mai fac pentru bucuria

4 PĂMÎNT DEȘTELENIT

Andrei închise bine ușa în urma lui, iar bătrîna spuse încet de parcă el mai era alături de ea:

— Numai pe tine te am doar pe lumea asta!

În diferitele colțuri ale satului, în același timp, în zori, se culcau Andrei Razmiotnov, Davidov, care petrecuse întreaga noapte lingă hambar, în curtea lui Atamanciukov, Nagulnov care nu închisese o clipă ochii supraveghînd curtea lui Bannik și Polovțev și Liatiovski care reușiseră să se strecoare cu bine în bătătura lui Ostrovnov.

Primul care se ridică, era Andrei Razmiotnov. Se bărbierii cu grijă, își spălă capul, îmbrăcă o cămașă curată, pantalonii de lînă pe care în calitate de prim moștenitor îi căpătase de la răposatul soț al Marinei Poiarkova, stătu multă vreme scuipînd pe cizmele pe care le lustrui apoi grijuliu cu petiutul de postav tăiat din poala unei mantale vechi. Se pregătea cu dischis, fără grabă.

Bătrîna își dădu seama ce însemnează aceste pregătiri, totuși nu spuse nimic, temîndu-se ca nu cumva vreo vorbă ne la locul ei să strice dispoziția fiului. Din cînd în cînd îl privea doar, agitin-du-se pe lingă sobă mai mult ca de obicei. Mîncară în tăcere.

— Măicuțo, să nu mă aștepti decît diseară — o preveni Razmiotnov cu un ton oficial pe bătrîna.

În mod serios, afacerește, doar în zece minute, nu ca Davidov, termină Razmiotnov și cu petiutul. Intrînd totuși în casa părinților Niurkăi, respectă obiceiul și buna cuviință: stătu vreo două minute, fumînd în tăcere, apoi schimbă cîteva cuvinte cu tatăl fetei, vorbind despre recoltă și vreme. Spuse apoi dintr-o dată, de parcă ar fi anunțat un lucru de mult hotărît:

— Miine v-o iau pe Niurka.

Hăzos, după cum îi era felul, tatăl miresei întrebă:

— Unde o iei? Vrei să faci de serviciu la sovietul sătesc?

— Mai rău. O iau de nevastă.

— Asta cum o zice ea...

Razmiotnov se întoarse spre Niurka, care-l privea îmbujorată. Pe fața lui, de obicei ironică, nu se vedea nici o urmă de zîmbet:

— Te-ai hotărît?

— De cînd oni sînt hotărîtă — răspunse fata cu convingere fără să-și ia de la Andrei ochii îndrăzneți, rotunzi și îndrăgostiți.

— Asta-i tot — rosti satisfăcut Razmiotnov.

PĂMÎNT DEȘTELENIT

5

Respectînd vechile obiceiuri, părinții încercară să se mai opună și să facă nazuri, dar Andrei, aprinzîndu-și o țigară le o taie scurt:

— Nu vă cer nimic, nu vreau să scot zestre de la voi, iar dumneavoastră ce puteți scoate de la mine? Fumul de mahorcă? Pregătiți fata și asta-i tot. Chiar astăzi mergem în staniș, ne înregistram, tot azi ne întorcem, iar miine facem nunta, asta e!

— Și de ce mă rog și s-au aprins călcîile așa dintr-o dată? — întrebă incudată mama fetei.

Razmiotnov însă o privi cu răceală și răspunse:

— Nu mi s-a aprins nimic. Mi-a ars doar totul acum doisprezece ani, a ars și cenușa s-a risipit în vînt... Mă grăbesc însă fiindcă munca cîmpului nu mă slăbește de loc, iar acasă bătrîna mea iese la pensie din motive de vîrstă. Să rămînă bine stabilit: vodkă aduc eu din staniș, nu mai mult de zece litri. Din partea mea vor fi trei persoane: mama, Davidov și Șalii.

— Și Nagulnov? — se interesă stăpinul.

— E cam bolnav — răspunse șiret Andrei, ferm convins că Makar nu va veni la nuntă pentru nimic în lume.

— Tăiem și un berbecel, Andrei Stepanici?

— Asta i treaba dumneavoastră, gospodărească. Băgați însă de seamă că n-o s-o prea facem lată. Nu se cuvine: și la slujbă o să mă scuture, și pe linie de partid o să-mi tragă așa o scărmanătură că o să stau pe urmă să suflu în palmele care duceau stacana la gură.

Apoi, întorcîndu-se către mireasă, clipi din ochi și schiță un zîmbet:

— Peste o jumătate de ceas vin să te iau. În timpul asta însă Niura pregătește-te. Te măriți cu președintele sovietului sătesc, nu cu un terchea-berchea!

★

A fost o nuntă tristă, fără cîntece, fără jocuri, fără acele glume și urări căzăcești, uneori cam piperate, alte ori de-a dreptul nerușinate.... Tonul îl dăduse Razmiotnov, care era nepotrivit de serios, rezervat, treaz. La discuții aproape că nu lua parte, stătea tăcut și atunci cînd oaspeții cam amețiți rîcneau la răstimpuri „sărutați-vă”, de nevoie parcă întorcea capul spre chipul îmbujorat al nevestei, și vrînd nevrînd o săruta cu buzele-i reci, iar ochii lui de obicei atît de vioi nu o priveau pe ea, nu-i priveau nici pe oaspeți, ci erau atîntiți undeva departe, foarte departe în trecutul întunecat.

CEHOV

Luna aceasta se împlinesc o sută de ani de la nașterea marelui scriitor rus Anton Pavlovič Cehov. Născut în orașelul Taganrog, într-o familie în care tatăl introdusese ca un program de viață mărghinirea tiranică, A. P. Cehov se va lăsa, încă din primii ani de viață, de atmosfera aceea de permanentă constrângere și neconținută suspiciune pe care o întreținea regimul țarist pentru a frânge rezistența celor mulți, istovindu-le resursele de împotrivi și condamându-i la resemnare. Oamenii trăiau într-o spaime continuă... „se temeau să vorbească cu glas tare, să scrie scrisori, să lege cunoștințele noi, să citească, să-i ajute pe cei săraci și să-i învețe carte” va scrie mai târziu Cehov într-una din schițele sale, „Omul în carapace”.

Cehov, destul de tânăr, începe să publice în revistele umoristice ale vremii scurte schițe și povestiri, pe care la început, de teama cenzurii, le semnează cu pseudonimul Antoșă Cehonte.

Creația sa literară, străbătută de o adâncă dragoste pentru omul simplu, obișnuit, „mic”, pentru splendida natură a Rusiei, reprezintă un rechizitoriu aspru al joshniciei, brutalității, ignoranței și prostiei, parvenitismului și parazitismului propriu societății țariste, în care elemente ale capitalismului se împeteau cu puternice forme ale vieții feudale.

Schițe ca „Majurul Prișibeev”, „Camelionul”, „Triumful învingătorului” și altele bichiuiesc în cascada unui ris corosiv reacționarismul regimului țarist și sfichiuiesc cu amărăciune pe acei oameni a căror mentalitate se lasă desfigurată de acest regim. În nuvele ca „Profesorul de literatură”, „Povestea unui necunoscut”, „Călugărul negru”, „Trei ani”, „Un caz din practică”, scriitorul pune în lumină procesul de descompunere morală a acesteia lumi.

Aceste idei vor fi reluate de scriitor cu o rezonanță mult mai puternică în opera sa dramatică.

Intr-o vreme când teatrul romantic, cu exagerările sale, obținea succese pe scenele Europei, A. P. Cehov, continuând tradiția valoroasă a teatrului realist critic rus, aduce pe scena rusă oameni caracteristici acelei epoci, cu frământările și năzuințele lor.

Omul ratat, care își dă seama de acest lucru și se revoltă într-un moment când e prea târziu ca să mai poată schimba ceva; fata tină, cu un fizic nu prea atrăgător care își imaginează cum ar arăta în viitor o viață fericită; parvenitul intelectual, e-

goist, omul norocos, căruia soarta și femeile îi surd la orice pas; femeia de lume sau actrița între două vârste, dornică de aventuri și de călătorii în străinătate; medicul de țară, instilatorul amabil și modest, uneori chiar umil, iată tot atâtea personaje pe care le întâlnim, sub aspecte diferite, în „Pescărușul”, „Unchiul Vania”, în „Livada cu vișini” sau în „Ivanov”.

Dacă în schițe și povestiri, Cehov se mulțumea doar să constate și să

infieraze nedreptățile societății burghezo-moșieresti din Rusia, fără să întrezărească nici o posibilitate de schimbare în bine a acestei stări de lucruri, în schimb în teatru el are perspectiva unui viitor fericit, fără să-i vadă încă pe aceia care vor răsturna lumea veche și vor construi alta nouă.

Doctorul Astrov, într-o discuție cu Vania („Unchiul Vania”) declară la un moment dat: „In halul nostru, al tău și al meu, nu ne mai rămâne nici o nădejde... Cei care vor trăi o sută sau două sute de ani după noi și care ne vor disprețui pentru că ne-am trăit viața atât de searbăd și atât de prostește, vor izbuli poate să găsească mijlocul să fie fericiți. Noi însă...”.

Această încredere în viitor a scriitorului își are izvorul în marea sa dragoste și încredere în resursele inepuizabile ale poporului rus. Ea nu-l va părăsi până în ultima clipă a vieții, când, pe patul de moarte fiind, își încheie piesa „Livada cu vișini” cu cuvintele: „Adio viață de odinioară! Viață nouă, te salutăm!”.

E. I. MIHAI

100 de ani de la moartea marelui om de știință

JANOS BOLYAI

Luna aceasta s-au împlinit 100 de ani de la moartea marelui om de știință Janos Bolyai, care a trăit și a muncit în Transilvania. Marea problemă a geometriei era până la Bolyai postulatul paralelelor. Geometria euclidiană — păstrată din antichitate — avea la bază cinci adevăruri, luate din practică, din viața de toate zilele. S-a părut însă că cel de al cincilea adevăr ar fi putut fi socotit ca o urmare a celorlalte, și toți geometrii care s-au ocupat cu această problemă au căutat să demonstreze acest lucru. Fără să știe unul de celălalt, savantul rus Lobacevski și pe de altă parte Janos Bolyai, au ajuns la aceeași concluzie. Dacă nu poți cuceri o cetate o ocolești și mergi înainte. Vei descoperi acolo pământuri bogate unde cercetarea științifică va putea să incolțească rodnic. Astfel a făcut Bolyai, a reușit să construiască o geometrie în care nu se ține seama decît de cele patru adevăruri și a demonstrat prin aceasta că al cincilea adevăr (sau postulat) nu depinde de celelalte și cetatea a fost cucerită...

La prima vedere s-ar părea că acest fapt n-are nici o legătură cu practica. Dar, dacă se ia în considerație faptul că acest adevăr a fost folosit în teoria fizică modernă a relativității, reiese clar importanța colosală pe care a avut-o principala operă a lui Bolyai și Lobacevski în practică.

Marele om de știință a fost și un mare caracter, o forță morală rar întâlnită. El n-a despărțit niciodată știința de necesitatea progresului omenirii — știința fiind subordonată scopului fericirii oamenilor. Pentru atingerea acestui tel, masele tinute în întuneric de către clasele stăpînitoare, trebuiau luminate. Și lumina trebuia să vie în primul rînd prin e-

liberarea omenirii de prejudecăți seculare, între altele, prin alcătuirea unei concepții științifice despre spațiu. Ceva mai mult, el era incredintat că nu poate exista o fericire izolată a omului fără o fericire a întregii societăți. Bolyai și-a dat seama că principalul izvor al neînțelegerii dintre oameni era proprietatea privată. El era de părere că atât pămîntul cît și animalele sînt darul naturii și că ele trebuie să constituie o proprietate obștească.

Marele om de știință intenționa să scrie o carte intitulată „Doctrina fericirii”, care deși avea un caracter utopic, totuși reflecta marea sa iubire de oameni, dorința de înnoire a lumii.

Janos Bolyai a fost un pîrtas al revoluției de la 1848, ca unul care ura orice formă de exploatare — exploatare pe care el o socotea o adevărată absurditate a naturii. El și-a manifestat cu tărie revolta împotriva orînduirii nedrepte, împotriva rusinii exploataării omului de către om. „A trăi numai din sudoarea și pe seama altora — scrie el — a veșta ca un trîntor este o rusine și un păcat mai mare decît a cerși... Este o absurditate potrivnică naturii și o nedreptate ca cineva să își însusească fără nici o muncă o parte din roadele muncii altora”.

Democrat consecvent el a avut o atitudine înaintată, progresistă în problema națională militînd pentru prietenia și frăția între maghiari și romîni. „Nimeni nu iubește, nu pretuiește, nu sustine mai mult decît mine națiunea romînă — scria Bolyai — și ca oameni îi iubesc la fel ca pe maghiari”.

Opera lui Janos Bolyai face parte din moștenirea culturală pe care regimul nostru de democrație populară o valorifică și o cinstește așa cum se cuvine.

S. N.

Cu prilejul a 100 de ani de la nașterea marilor oameni de teatru

CONSTANTIN NOTTARA ȘI PAUL GUSTY

C. Nottara în rolul lui Ștefan cel Mare din piesa „Apus de soare” de Barbu Delavrancea

S-au împlinit de curînd 100 de ani de la nașterea a doi dintre cei mai de seamă oameni de teatru ai țării noastre: artistul Constantin Nottara și regizorul Paul Gusty. De aumele

lor este strîns legată istoria teatrului românesc. Și unul și celălalt au slujit cu o cinste și cu devotament rar întâlnite arta dramatică românească, făcînd generațiilor tinere o măreață pildă în ceea ce privește puterea de muncă și măiestria artistică.

C. Nottara a urmat conservatorul la clasa lui Ștefan Velescu, profesorul primei mari generații de actori din țara noastră. Călăuzit în permanență de o mare dragoste pentru teatrul și cultura poporului nostru, adept convins al realismului scenic, el și-a închinat toată puterea de muncă și marele său talent, promovării și afirmării artei noastre teatrale. A muncit cu pasiune pentru pregătirea fiecărui rol în parte susținînd că: „învățătura, cultura generală este faptul cel mai însemnat din cariera actorului. Prin ea talentul se ridică la înălțimi neobișnuite, cu ajutorul ei, creațiunile de roluri capătă fondul sufletesc și forma lor originală”.

În bogata-i carieră a interpretat aproape 800 de roluri. Nevoit adesea să întreprindă turnee în condiții neînchipuit de grele, împins fiind de nevoile materiale ale existenței, Constantin Nottara a jucat cu aceeași mă-

iestrie și în cele mai îndepărtate cătune, pe scene de multe ori improvizate. El spunea că: „răspunderea și dragostea actorului față de public trebuie să fie aceeași oricînd și în orice condiții ar juca el”.

A fost un eminent profesor — profesorul multor artiști de frunte, cu care se mîndrește teatrul românesc.

Regizorul Paul Gusty, născut la București, a fost angajat în anul 1876 copietor de roluri în trupa lui Mihail Pascaly, devenind apoi sufler și actor. În anul 1882 intră la Teatrul Național copietor de roluri, îndeplinind apoi funcția de ajutor de regizor. E promovat mai târziu regizor și director de scenă.

Cult, înzestrat cu un rar simț al frumuseții cu o deosebită putere de muncă și conștiință profesională, Paul Gusty a fost timp de aproape 60 de ani un neîntrecut animator al teatrului românesc. Admirator al marelui regizor rus Stanislavski, a condus teatrul românesc pe făgașul realismului scenic. Fire cinstită și dirză, a refuzat postul de director general al teatrelor ce i s-a oferit, deoarece nu se putea înțelege cu politicienii vremii și cu instituțiile de artă care promovau

nepotismul. Paul Gusty a pus în scenă aproximativ 650 de piese și a tradus, localizat și adaptat circa 200 de lucrări dramatice.

Teatrul Național „I. L. Caragiale”, prima scenă a țării, a evocat la 25 ianuarie, în cadrul unei sesiuni în sala Comedia, figura acestor mari oameni de teatru care au fost Constantin Nottara și Paul Gusty. Evocarea aceasta nu a însemnat numai un popas calendaristic, ci și un bun prilej de valorificare a unei moșteniri artistice prețioase.

A. SANDU

Săptămîna INTERNATIIONALĂ

Precizia rachetei sovietice a impresionat întreaga lume

În ziua de 20 ianuarie 1960, știința reactivă sovietică a inaugurat o nouă fază în tehnica asaltării spațiului cosmic. În această zi, oamenii de știință și constructorii sovietici au lansat în direcția Oceanului Pacific o rachetă balistică cu mai multe trepte. La ora 20,05, ora Moscovei, penultimă treaptă a acestei rachete, împreună cu macheta ultimei trepte, deplasându-se exact pe traiectoria stabilită prin calcul și dezvoltând o viteză de peste 26.000 km pe oră, a atins suprafața Oceanului Pacific, în regiunea stabilită, situată la o distanță de aproximativ 12.500 km de punctul de lansare, măsurată de-a lungul suprafeței terestre.

Drept ultimă treaptă a rachetei s-a folosit doar o machetă, întrucît nu s-a intenționat ca ea să aducă un spor de viteză prin funcționarea motorului propriu. Această măsură a fost luată în vederea experimentării terestre a puterii rachetei, stabilirii caracteristicilor ei de zbor etc. Macheta ultimei trepte a rachei a fost observată în timpul zborului în atmosferă și a fost reperată la căderea în apă de către stațiile de radiolocație și de stațiile optice și acustice instalate pe navele flotei sovietice aflate în regiunea în care s-a presupus că va cădea racheta. Macheta a străbătut nevătămată straturile dense ale atmosferei, atingînd suprafața oceanului. Reușita acestei experiențe dovedește că va fi posibilă ajungerea nevătămată a diferite nave cosmice pe suprafața Lunii, a altor planete, precum și revenirea lor la suprafața Pămîntului.

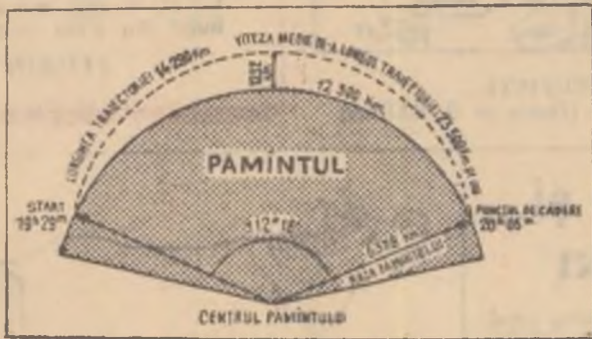
Este impresionant faptul că devierea punctului de cădere a rachetei, față de punctul stabilit prin calcul, a fost mai mică de 2 km. Racheta balistică sovietică lansată la 20 ianuarie a.c. este prima din seria de lansări planificate în cadrul programului de realizare a unei rachete balistice mai puternice, cu mai multe trepte în vederea lansării de sateliți grei ai Pămîntului și efectuării de zboruri cosmice spre planetele sistemului solar.

Remarcabila victorie a științei și tehnicii sovietice a stîrnit un viu interes în rîndurile opiniei publice mondiale. Presa internațională publică numeroase comentarii, declarații ale numeroșilor oameni de știință, subliniind superioritatea mondială a științei și tehnicii sovietice, care a pășit într-o nouă etapă a cuceririi spațiului cosmic.

În declarația făcută unui corespondent al agenției Ceteka, Jiri Mrazek, candidat în științe tehnice, membru al Comisiei de astronaștică a Academiei de Științe a R. Cehoslovace, referindu-se la istoricul succes obținut de Uniunea Sovietică prin lansarea rachetei balistice, a spus: „Această experiență reușită, deschide o nouă etapă a astronauticii. Ea prevestește lansarea într-un viitor apropiat a unor noi mari sateliți și rachete cosmice, inestrușiți cu un mare

număr de aparate pentru cercetarea spațiului cosmic și în stare să se deplaseze pe un traseu dinaintea stabilit, cu o precizie care va permite să se cerceteze rețele mai apropiate planete ale sistemului solar”.

Ziarele americane comentînd vestea lansării puternicei rachete balistice sovietice, sînt nevoite să recunoască că rachetele lansate de S.U.A. sînt cu mult depășite și că știința sovietică se află mereu în frunte. Astfel, ziarul „New York Times”, după ce arată că realizarea obținută de Uniunea Sovietică prin lansarea primei rachete în zona centrală a Oceanului Pacific este „remarcabilă”, subliniază că „acest zbor depășește tot ceea ce a realizat pînă

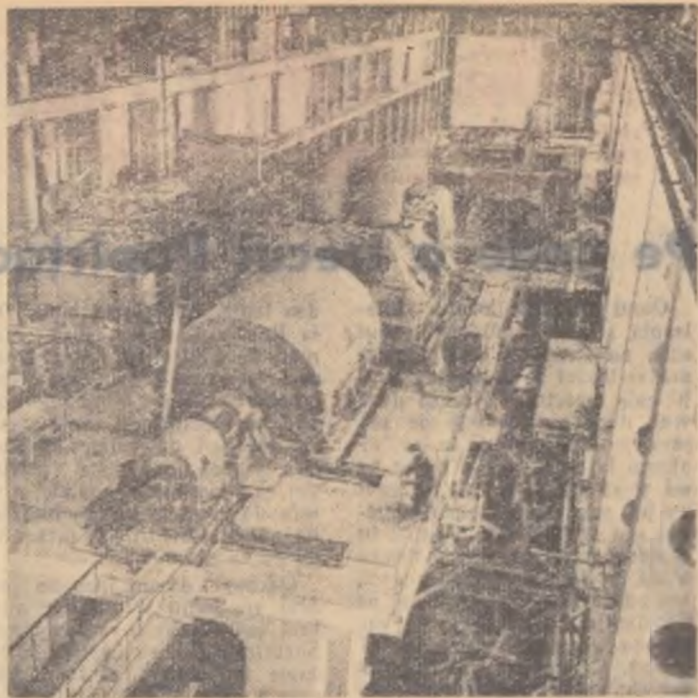

Schema aproximativă a zborului rachetei balistice sovietice

acum racheta noastră „Atlas”. George Allan, conducătorul Direcției Centrale de Informații a Statelor Unite, a declarat în fața membrilor Comisiei pentru cercetarea Cosmosului a Camerei Reprezentanților că, în ceea ce privește știința și tehnica „Uniunea Sovietică este prima”. George Allan a adăugat că Statele Unite ale Americii nu vor putea face nimic în următorii zece ani pentru a determina opinia publică mondială să evolueze în favoarea lor.

„Puternica rachetă a d-lui Hrușciov, zboară mai departe decît orice altă rachetă”, „Racheta a nimerit exact la țintă”, iată doar cîteva din numeroasele titluri sub care au apărut în presa engleză știrile și comentariile cu privire la remarcabila victorie a științei și tehnicii sovietice. Excepționala precizie și uriașa putere a rachetei sovietice — arată comentatorul științific al ziarului „Times” — reprezintă o nouă confirmare a succeselor obținute de oamenii de știință sovietici în domeniul tehnicii rachetelor.

Succesul de răsunset mondial al științei și tehnicii sovietice obținut prin lansarea puternicei rachete balistice, creșterea continuă și considerabilă a greutateii corpurilor lansate din Uniunea Sovietică în Cosmos, deschide perspective nebănuite cuceririi spațiului cosmic, întărește convingerea opiniei publice mondiale că constructorii comunismului vor realiza în zilele noastre visul milenar al omenirii — zborul omului în spațiul interplanetar.

Sala mașinilor de la hidrocentră din regiunea Mării Baltice

Bilantul primului an al SEPTEANALULUI

În zilele pline de însuflețire ale lui ianuarie 1959, cînd milioanele de oameni sovietici au pornit marea bătălie pentru traducerea în viață a planului septenal, pe tot întinsul patriei socialismului victorios se înalță un cîntec ale cărui cuvinte exprimau hotărîrea fermă a poporului sovietic, profunda dragoste și neînrămîntul devotament față de înțeleptul Partid Comunist al Uniunii Sovietice:

Partid iubit
Tu, laolaltă
Stringînd puternicul popor,
Spre comunism,
Spre culmea lui înaltă
Ne duci în zbor!
Tu ne-ai crescut
Tu far ne-ai fost prin ceață,
Viteji ne-ai învățat să fim
Si noi acum,
Întreaga noastră viață
Ți-o dăruim!

S-a seurs un an și eroicii constructorii ai comunismului, dăruind partidului și patriei sovietice toată dragostea, pricepera și forța lor creatoare, au înscris noi și uriașe realizări în istoria dezvoltării economiei naționale a U.R.S.S. Cifrele cuprinse în comunicatul Direcției centrale de statistică de pe lîngă Consi-

liul de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la rezultatele îndeplinirii planului pe primul an al septenalului sînt mărturie grăitoare ale superiorității orînduirii socialiste, ale ritmului vertiginos de dezvoltare a economiei naționale a Uniunii Sovietice.

În comparație cu anul 1958, volumul producției industriale a U.R.S.S. a crescut cu peste 11 la sută. Planul economiei naționale a Uniunii Sovietice prevedea ca în anul 1959 producția industrială să crească cu 7,7 la sută. Peste prevederile planului anual, oamenii sovietici au fabricat produse industriale în valoare de aproape 50 de miliarde ruble.

În anul 1959, în Uniunea Sovietică s-au produs: 43 milioane tone fontă, cu 9 la sută mai mult decît în 1958, 59,9 milioane de tone oțel, cu 9 la sută mai mult, 47 milioane de tone laminare, cu 9 la sută mai mult, 94,4 milioane de tone minereu de fier, cu 6 la sută mai mult, 129,5 milioane de tone țigări, cu 14 la sută mai mult, 264 miliarde de kWh energie electrică, cu 12 la sută mai mult, 179.000 de tone fibre artificiale și sintetice cu 8 la sută mai mult.

S-au elaborat și s-au fabricat în anul 1959 peste 2.000 de noi tipuri principale de mașini, mecanisme, aparate și alte utilaje. În cursul primului an al septenalului au fost puse în funcțiune peste 1.000 de noi mari întreprinderi industriale de stat și un mare număr de secții în întreprinderile existente.

În cadrul primului an al septenalului producția bunurilor de larg consum a înregistrat o creștere considerabilă. Față de anul 1958 s-au produs mai multe bunuri de larg consum după cum urmează: țesături — cu 346 milioane de metri pătrați, încălțăminte de piele — cu 33 milioane de perechi, carne — cu 900.000 de tone, unt — cu 66.000 de tone, produse lactate — cu 1,1 milioane tone.

Și în domeniul agriculturii s-au dobîndit succese deosebit de însemnate. În 1959, potrivit datelor preliminare, s-au recoltat 7,6 miliarde de puduri (124,8 milioane de tone) cereale, ceea ce satisface nevoile populației și celelalte cerințe ale statului sovietic pe anul în curs. Recolta globală de cereale a depășit recolta medie anuală din perioada 1954—1958 cu 700 milioane de puduri.

La producția globală de lapte, U.R.S.S. a ajuns din urmă S.U.A. încă în anul 1958. În anul 1959 Uniunea Sovietică a întrecut Statele Unite ale Americii și la producția de unt pe cap de locuitor (în U.R.S.S. — 4 kg, S.U.A. — 3,9 kg).

Înfăptuind și depășind prevederile planului pe primul an al septenalului, oamenii sovietici mențin un ritm vertiginos spre comunism, aduc o contribuție hotărîtoare la cauza invincibilă a socialismului și păcii.

Puternice proteste împotriva provocărilor fasciste

De cîteva săptămîni Germania occidentală este teatrul unor susținute provocări fasciste și antisemite. Asemenea acțiuni au avut loc și în Anglia, Belgia, Olanda, toate fiind organizate, după cum se arată în presa străină, cu concursul miniștrilor vestgermani Oberlander și Strauss. Ziarele au scris și continuă să anunțe că în R.F.G., în mod special, provocările fasciste iau amploare, autoritățile acoperindu-i pe adevărații vinovați — organizațiile revanșarde hitle-

riști care mișună în aparatul de stat, politic și economic de la Bonn.

Este evident că asemenea acțiuni pot avea loc numai în condițiile înarmării atomice a R.F.G., în condițiile climatului politic revanșard de la Bonn.

Pe bună dreptate, opinia publică mondială se ridică cu energie împotriva dezmățului fascist de la Bonn, cerînd insistent să se pună capăt activității provocatoare a bandelor de huligani care, la 15 ani de la înfrîngerea hitlerismului, găsesc încă teren propice în Germania occidentală. „Nu ne miră evenimentele din R.F.G., atîta timp cît oamenii lui Hitler sînt azi miniștri la Bonn, sefi de poliție, președinți de tribunale, generali, profesori etc.” — scrie pînă și ziarul burghez „Figaro” din Franța. În timp ce la Dusseldorf „patrioții sînt victimele unei inscenări judiciare ca pe timpul lui Goebbels și Goering, adevărații dușmani ai poporului german și ai păcii sînt lăsați să-și facă mendrele” — scrie și ziarul belgian „Drapeau Rouge”.

În toate țările opinia publică înfierăază acțiunile huligamice fasciste din Germania occidentală. „Trebuie să-l lovim cu severitate, oriunde fețele lor hîde ies la iveală din gaurile lor de șoareci” — scrie ziarul „Berliner Zeitung”. Consiliul mondial al Păcii — prin glasul Isabellei Blume, cunoscută

fruntașă a mișcării mondiale a partizanilor păcii — a chemat popoarele din întreaga lume să-și manifeste cu putere indignarea față de acțiunile fasciste din R.F.G. În numeroase țări, sute de mii de oameni au manifestat sub lozinci antifasciste aruncînd oprobiul asupra provocărilor de la Bonn. La Londra, La Sheffield, Hull și în alte orașe engleze, la Bruxelles, la Frankfurt pe Main, Hamburg, la San Francisco, Ottawa, oamenii au organizat pichete la monumentele victimelor fascismului. Federația Sindicală Mondială, condamnînd provocările fasciste de la Bonn, declară că reinvierea nazismului în Germania occidentală este o rușine pentru întreaga lume.

Opinia publică mondială vede în acțiunile provocatorilor fasciști de la Bonn o încercare de ațîțare a psihozei „războiului rece”, o încercare de tulburare a actualei situații internaționale care evoluează în direcția destinderii. Curentul spre pace și progres în lumea întreagă este însă mai puternic ca oricînd, iar forțele interesate în menținerea încordării internaționale nu izbutesc să înșele vigilența maselor populare, nu pot slăbi hotărîrea lor fermă de a lupta cu energie sporită împotriva oricărei manifestări a „războiului rece”.

P. TATARU

Aspect de la mitingul de protest care a avut loc de curînd în orașul Velbert (R.F. Germană), împotriva înarmării atomice a Germaniei occidentale și a provocărilor fasciste inițiate de guvernul de la Bonn

Pe unde a trecut Popițac

Omul sfințește locul. Înțeleaptă zicală. Il sfințește, știut este, nu stropindu-l cu aghiazmă, ci lăsând pe el pecetea minții sale înzestrate. Așa că dacă vrei, dacă ai trebuință de așa ceva, poți, pornind de la loc, să ajungi la omul care a trecut pe aci și să afli de a fost priceput au ba, pripit sau meticolos, lenes sau vrednic. Stînd astfel în grajdul colectivei din Mircea Vodă, în fața unui șir de vaci, am căutat să mi-l închipui pe Constantin Popițac. Ce au vacile cu Popițac? Au, cum să n-aiibă. C. Popițac e inginer zootehnist, delegat al C.F.Z.V. pentru Mircea Vodă, și cel care a scos din anonim un lot de 35 vaci care nu mai așteptau nimic de la viață.

Știi toți cum arată o vacă frumoasă. Cînd vezi însă vacile „promovate” de C. Popițac în gospodăria colectivă, îți pierd tot cheful. Și privindu-le, și cîntărind din ochi făpturile acestea bicisnice, ți-l închipui pe ing. Popițac în ațiunea de achiziționare: omul cu vaca de funie, lăudîndu-și marfa, (pe care o vinde pentru că a văzut că e de soi prost) alături de C. Popițac (legat la ochi), și încă cineva de a căruia părere inginerul n-a ținut o clipă seama, delegatul gospodăriei.

A încercat omul să se opună: „Să n-o luăm n-asta, că nu-i de soi și, pe deasupra cade de slabă ce e; sau: cealaltă nu-i bună de lapte”. Inginerul l-a amuțit:

— Eu sînt zootehnist, și mă pricep. Am zis!

Acum vacile stau în grajd și mîincă. Ca niște sărăcii mîincă, (vorba grăjdarului). Parcă au sosit dintr-un lung exod și vor să-și scoată paguba. Porumbul siloz le mustește în dinți. (Scurpă-le, să nu se deoache tovarășe Popițac!) Colectiva nu se zgîrcește la nutreț. L-a pregătit în vederea mîririi producției de lapte. Va să zică le-a pus și pe protejatele lui Popițac la regim de supra-alimentare, trăgînd nădejdea că o să fie recunoscătoare și-o să

dea lapte. Apoi le-au muls. De la Rușița n-au scos însă mai mult de 4 litri. Îți venea să te duci la ea să-i spui așa... de la obraz: „Nu ți-e rușine Rușițo, să mîinci cît șapte și să nu dai nici un cofăieș?” Rușița aruncă însă niște priviri din care nu înțelegi nimic și și înfură botul în nutreț. Lunaia dă numai 1,5 litri. Ne uităm la ea ca la o vinovată.

Oacheșă dă un litru pe zi. Mai are puțin și o întrec oile. Iată mai încolo, o vacă voinică. Surpriză! Din ea jese tot atîta lapte cît dintr-o cărămidă. Și asta a costat 2.900 lei. Iată — spun colectivității — ce de bani am prăpădit pe sterpăciunile astea, cînd cu aceiași bani puteam să cumpărăm vaci bune de lapte!

Cum spuneam, tov. Popițac, am intrat în grajd, am văzut rodul activității matală de două săptămîni și așa cunoaște omul, „Încîntat” de cunoștință.

T. VIRGIL

P.S. Colectivității din Galați au un obicei cumințe: de cite ori vor să cumpere vaci de lapte se adresează mai întîi C.F.Z.V.-ului (Centrala farmaceutică, zooveterinară). Aici sînt specialiștii al căror rost este să-și dea cu părerea asupra sănătății vacilor, constituției lor fizice, productivității. Lucrurile nu decurg însă totdeauna așa. În ultimul moment sîntem informați că la Pechea, delegații aceluiasi oficiu avînd „competență”, au izolat o biată vacă sub bănuiala că ar fi tuberculoasă. S-a stabilit că era sănătoasă, însă vai... după tăiere. În momentul de față, și tot la Pechea, alte 7 vaci — grase să te poți odihni pe spînzarea lor — (aprecierea unui localnic), sînt bănuite de tuberculoză și izolate. Ele mîincă cu poftă, dau lapte și... ar dori să fie mame. Un crunt destin însă le paște: Salvați-le cît mai e timp!

Tovarășii de la C.F.Z.V. Luați aminte. O jertfă e deajuns.

PANOU de ONOARE

Muncind cu însuflețire la repararea mașinilor agricole, numeroși mecanizatori fac importante economii de piese.

În mod foarte clar reiese cam ce fel de oameni sînt: au economii de „piese” și surplusuri de... avînt.

MIRCEA CODRESCU

Formațiile artistice ale Institutului Agronomic din Iași se deplasează la gospodăriile colective din regiune unde prezintă programe artistice.

La aceste bune gazde, Poposind cu arta lor, Agronomii trag noi brazde Pe al artelor... ogor!

SIG. HOROVITZ

Iași
Pasajul Cuza Vodă 6

Din neglijența sfatului popular, sala în care se țin lecțiile cercului agrotehnic din Păduroi-Deal, raionul Vede, este neîncălzită.

— Nu ne primiți și pe noi înăuntru, că afară e prea cald și ne topim de tot!...

(Desen de C. CRĂCIUN)

Unii mecanizatori de la S.M.T. Mărtinești, regiunea Galați, au rămas în urmă cu reparațiile tractoarelor.

FARĂ CUVINTE...
(Desen de G. BADEA)

O mică poveste

Povestea de mai jos s-a întîmplat Acolo, în cătunul Vadul Lat, Ce ține de comuna Fluturești. Comună mare, ce stai să vorbești! Cam de vreo trei sau patru luni încoace, S-a întîmplat în Vadul Lat ceva Și anume alde Stana lui Cîrstei. Intrase — cum se spune — la ideea. Că omul ei, bun, zdravăn, din păcate Avea de o vreme apucături ciudate. Se furișă prin funduri de ogradă Și căuțînd ca nimeni să nu-l vadă Dădea din miini și tot bolborosea; Din zi în zi părea că se zmintea Apoi, spre ora șase după masă Își lua cojocul și pleca de-acasă Dar fără ca să-i spună Stanei unde, Simțea femeia că ceva-i ascunde.

Dar iată, la căminul cultural A fost mai ierl un mare festival. Și s-a jucat și o piesă cu actori Alegeți dintre țărani muncitori. Ce lume multă, mai întregul sat. Au fost și oameni de la Vadul Lat A fost și Stana cu bărbatul ei Dar ea a stat în sală, iar Cîrstei Juca pe scenă: Tiii! Ce mai succes! Și ce mai de aplauze a cules. Și Stana — abia atunci s-a lămurit Că l-a crezut pe bietul om zmintit Iar el, cu sîrg, mereu a repetat Rolul din piesă—atît de aplaudat!

FLORIN IORDĂCHESCU

Lectorul și... lectura

Cronică dedicată tehnicianului agronom Zoltan Rouz, lector al cercului agrotehnic din satul Porțița, raionul Carei.

A devenit curînd vestit Prin felul cum predă el lecții. Ca lector, și-a descoperit Pentru... lectură, predilecții.

În fiecare săptămînă Făcînd la cerc un scurt popas! Își ia frumos o carte-n mînă Și turuie... cam preț de-un ceas.

Începe-ntîi cu o broșură, Apoi deschide-un manual, Iar cînd se uscă limba-n gură Sfirșește foarte... jovial:

„Aveți cumva vreo întrebare?” Și dacă au, din nou, firește, El ia o carte la-ntimplare Și iar se-apucă și... citește.

Cursanții însă ar mai vrea Și îndrumări, și explicații, Zicînd și de la el ceva, Nu doar citînd ce n-ai zic altîl.

De-aceea, cu nemulțumire, I-au zis de la obraz:

„Păi stal, că Dacă e vorba de citire, Noi mai putem și singuri, talcă...”

De nu vă e cu supărare, Noi încă nu ne-am lămurit: Cerc agrotehnic ăsta-i oare, Sau poate e... cerc de citit?

P. TELEMAN

— Dar de cînd ține nasul așa de sus Zambila?
— De cînd l se dă porumb însilozat!...

(Desen de FL. CALAFETEANU)

Ca să fie mai sigur

În comuna Șelaru, raionul Găești, cine rostește numele Tănase, zice bibliotecă; și cine zice bibliotecă, zice lacăt. Fără să vreau, am zis și eu la fel. — S-avem iertare, sări cu gura cineva de-alături. Nă lacăt, ci la-că-te! Cu „e” la urmă, fiindcă în cele din urmă pe ușa bibliotecii au apărut două.

— Unul nu era deajuns?
— Nu, pentru că atunci cînd erai asaltat de cititori, vrînd nevrînd, trebuia să-l deschizi.

— Dar acum?
— Acum, cu două, e mult mai ușor. Cînd al cheia unuia, n-o ai pe-a celuiialt și vice-versa. Motiv obiectiv.

— Dar dumneata cine ești?
— Eu? Hm! Eu mi-s Tănase. Și cînd zici Tănase...
— Știi, zici bibliotecă, și cînd zici bibliotecă, zici lacăt. Sau, mai scurt și puțin înversat; bibliotecă — lacăt în-cuiat — Tănase.

În gară la... Cobadin

Coborînd în gară și văzînd mormanele de îngrășăminte chimice, albe ca și... zăpada care le acoperă și le înconjoară din toate părțile, auzi murmurul lor, cu stihuri noi pe o cunoscută cîntare populară.

„În gară la Cobadin Trenuri pleacă, trenuri vin Numai noi, noapte și zi Din Deleni și-Adamclisi Așteptăm de cineva

Ca să vină să ne ia Dar nu vine nimenea Trai, lai, lai, lai, lai Noi sîntem îngrășăminteeee, Pentru-ogor calde veșminteeee Dar prea mult lăsate n ger Poți să fii tu și de fier Că tot ți pierzi din substanță Cînd privit de la distanță Trăiești numai cu speranță, Of, of, of, of, oi...”

Bine că cel puțin le-a mai rămas speranța. Poate așa, colectivității din Deleni și Adamclisi le vor auzi... ofurile și vor veni să le ridice măcar acum, în ceasul al 12-lea...

PETRE POPA

Activitatea artistică de amatori din comuna Sălărd, regiunea Oradea. Vă prezentăm mai jos formația de cor.

Nota redacției: Nu, nu e nici o confuzie. Nu căutați alt cor la căminul cultural, pentru că deocamdată nu veți găsi.

(Desen de T. PALL)